

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1Tos/62/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5816010126
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Polka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5816010126.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a sudcov JUDr. Moniky Liptákovej a JUDr. Adriany Gallovej, na neverejnom zasadnutí konanom 16. júla 2019 prejednal sťažnosť podanú odsúdeným M. G., nar. XX.XX.XXXX, proti uzneseniu Okresného súdu Námestovo, č.k. 4T/43/2016-286 zo dňa 26.3.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného M. G. z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Námestovo uznesením, č.k. 4T/43/2016-286 zo dňa 26.3.2019 podľa § 419 ods. 1 Tr. por., s použitím § 50 ods. 4 Tr. zák. vyslovil, že odsúdený M. G. sa v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia, uloženého rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/43/2016 zo 7.6.2016, právoplatným dňa 7.6.2016, neosvedčil a odsúdenému nariadil výkon úhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov. Podľa § 419 ods. 4 Tr. por., § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Zo zápisnice o verejnom zasadnutí z 26.3.2019 vyplýva, že po vyhlásení uznesenia, jeho odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku prokurátor uviedol, že sa vzdáva práva podať sťažnosť, a odsúdený a jeho obhajca zahlásili sťažnosť voči všetkým výrokom uznesenia.

Dňa 28.3.2019 súdu prvého stupňa bolo prostredníctvom obhajcu doručené písomné podanie odsúdeného M. G., označené ako „sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/43/2016 zo dňa 26.3.2019“, s nasledovným textom:

„V danom prípade rozhodnutie súdu, že sa klient v skúšobnej dobe neosvedčil a nariadenie výkonu trestu odňatia slobody je podmienené podľa nášho názoru jedinou skutočnosťou - a tou je prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, a to na základe Trestného rozkazu Okresného súdu Námestovo, č. k. 0T/39/2018 zo dňa 17.4.2018, ktorý uvedeného dňa aj nadobudol právoplatnosť.

V tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na skutočnosť, že okrem spáchania uvedeného prečinu, klient počas celej skúšobnej doby viedol riadny život, za obdobie od 7.6.2016 do 7.6.2018.

Rovnako poukazujeme, že klient počas skúšobnej doby riadne pracoval, bol zamestnaný ako robotník pre Obecné služby Oravská Polhora.

V súčasnej dobe poberá čiastočný invalidný dôchodok.

Má jednu vyživovaciu povinnosť vo vzťahu k synovi vo výške 100 eur mesačne.

Z uvedených skutočností vyplýva, že klient počas plynutia skúšobnej doby prejavil úprimnú snahu viesť riadny život.

Sme toho názoru, že správanie odsúdeného v skúšobnej dobe je nutné skúmať komplexne a zo samotného faktu, že bol odsúdený počas skúšobnej doby uznaný vinným z prečinu, nemožno automaticky odvodzovať, že by sa odsúdený správal amorálne, nevedol by riadny život a že tým vznikla potreba premeny podmienenečného trestu a nariadenia výkonu nepodmieneného trestu odňatia slobody.

V tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na konštantnú judikatúru (R 11/1966, R 41/1973) v zmysle ktorej Najvyšší súd ustálil, že pre rozhodnutie o tom, či sa podmienične odsúdený osvedčil, je potrebné preskúmať jeho správanie komplexne, počas celej skúšobnej doby, pričom súd nezabúva na svoju povinnosť dokonca ani právoplatné odsúdenie v skúšobnej dobe pre spáchanie trestného činu, pretože ani zo samotného odsúdenia nemožno automaticky odvodzovať fakt, že sa odsúdený počas skúšobnej doby neosvedčil.

Dovoľujeme si tiež poukázať, že výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody predstavuje najprísnejšiu sankciu v systéme trestov, a je tak závažným zásahom do ústavou zaručenej osobnej slobody jednotlivca, že jeho použitie by malo byť ovládané princípom „ultima ratio“ - teda malo by ísť o poslednú možnosť pre nápravu páchatel'a trestného činu v prípade, ak ostatné, miernejšie formy trestu zlyhali, alebo sa javia ako neúčelné.

Z dôkazov zabezpečených a vykonaných prvostupňovým súdom okrem prečinu, pre ktorý bol vydaný právoplatný trestný rozkaz, nebolo zistené, že by odsúdený M. G. si neplnil povinnosti a obmedzenia, ktoré mu boli uložené, alebo sa dopustil iného protiprávneho konania. Podľa nášho názoru treba brať do úvahy i ostatné okolnosti prípadu.

S ohľadom na uvedené navrhujeme postup v zmysle ust. § 190 ods. 1 Tr. poriadku, príp. v zmysle ust. § 194 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku, teda aby krajský súd zrušil uznesenie Okresného súdu Námestovo, sp. zn.: 4T/43/2016 zo dňa 26.3.2019 a Okresnému súdu Námestovo uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.“

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie príslušného prokurátora k dôvodom sťažnosti odsúdeného M. G..

Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd, ako nadriadený orgán, v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 Tr. por., v ktorom je vyjadrený obmedzený revízny princíp, potom, ako nezamietol sťažnosť z dôvodov § 193 ods. 1 písm. a) alebo b), na základe sťažnosti preskúmal napadnuté výroky uznesenia, a to zo všetkých hľadísk, bez ohľadu na to, či tieto hľadiská sú alebo nie sú v sťažnosti uvedené, a jednak správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutých výrokov uznesenia. Pri plnení revízneho princípu preveril z právnej stránky, či v celom konaní, v priebehu ktorého sa vytvárali podklady pre napadnuté uznesenie, nedošlo k porušeniu Trestného zákona, Trestného poriadku alebo iných mimotrestných právnych predpisov, ktoré sú súčasťou právneho poriadku, lebo právo nemôže byť založené na neprávě.

Sťažnosť proti uzneseniu súdu je prípustná v súlade s ustanoveniami § 185 ods. 1, 2 Tr. por., § 419 ods. 2 Tr. por., bola podaná oprávnenou osobou v zmysle § 186 ods. 1, 2 Tr. por. a v lehote stanovenej § 187 ods. 1 Tr. por.

Z hľadiska aplikácie hmotného práva sa krajský súd stotožnil s výrokom napadnutého uznesenia, ktoré zodpovedá stavu veci a zákonu, a preto sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Súd prvého stupňa dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie a v podstatnom dospel k záveru, že odsúdený nevedol v skúšobnej dobe riadny život a spáchaním úmyselného prečinu porušil počas skúšobnej doby podmienky kladené na jeho spôsob života v skúšobnej dobe pri podmieničnom odklade výkonu trestu odňatia slobody. Podmienečné odsúdenie nesplnilo svoj výchovný účel.

Podľa § 50 ods. 4 Tr. zák. ak odsúdený vedol v skúšobnej dobe riadny život a splnil povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom alebo zaplatiť dlh alebo zameškané výživné, ak boli uložené, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, že sa trest odňatia slobody vykoná.

Súd prvého stupňa v prejednávanej veci postupoval dôsledne a dokazovaním, ktoré na verejnom zasadnutí vykonal, si vytvoril dostatočný skutkový základ pre rozhodnutie, že odsúdený M. G. sa v skúšobnej dobe odsúdenia na trest odňatia slobody, výkon ktorého mu bol podmienične odložený, neosvedčil. Na tomto mieste nadriadený súd pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu, a preto nadriadený súd v podrobnostiach poukazuje na dostatočne odôvodnené uznesenie súdu prvého stupňa, ktoré dôvody si v plnom rozsahu osvojuje.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Nadriadený súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní otázky, či sa podmiennečne odsúdený osvedčil, možno hodnotiť len tie okolnosti, ktoré nastali v skúšobnej dobe. Pritom však treba skúmať správanie odsúdeného počas celej skúšobnej doby. Zároveň poukazuje aj na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej ak podmiennečne odsúdený závažným spôsobom poruší právne normy, najmä tým, že spácha úmyselný trestný čin, svedčí to spravidla o tom, že sa neosvedčil, že podmiennečné odsúdenie nespĺnilo svoj cieľ a že podmiennečne uložený trest treba vykonať.

Skutočnosť, že odsúdený bol v skúšobnej dobe uznaný za vinného zo spáchania trestného činu, nemožno v každom prípade automaticky posudzovať ako dôvod na nariadenie výkonu trestu. Tu treba rozlišovať závažnosť trestného činu spáchaného v skúšobnej dobe a treba zisťovať, či odsúdený má snahu napraviť sa a viesť riadny život. V prípade odsúdeného M. G. súd prvého stupňa správne ustálil, s poukazom na právoplatné odsúdenie pre iný trestný čin spáchaný v priebehu skúšobnej doby, že odsúdený nemá snahu sa napraviť a viesť riadny život, a preto neprichádza do úvahy nič iné, len vysloviť, že sa v skúšobnej dobe neosvedčil a uložený trest odňatia slobody vykoná.

Za vedenie riadneho života treba považovať to, že obvinený dodržiaval právny poriadok a ďalšie normy občianskej spoločnosti, plnil si svoje povinnosti voči štátu, rodine i voči spoločnosti, nezneužíval svoje práva voči spoluobčanom, nenarušoval občianske spolužitie v bydlisku ani v zamestnaní, nedopúšťal sa priestupkov, iných deliktov a trestných činov.

Je nesporné, že odsúdený M. G. nevedol v skúšobnej dobe riadny život, a preto i krajský súd konštatuje, že na zabezpečenie účelu trestu u odsúdeného, najmä za účelom zabezpečenia funkcie individuálnej aj generálnej prevencie, je potrebné odsúdenému M. G. nariadiť výkon trestu odňatia slobody.

Stavu veci a zákonu zodpovedá aj rozhodnutie okresného súdu o zaradení odsúdeného M. G. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Sťažnostné argumenty odsúdeného M. G. nie sú spôsobilé svojím obsahom zvrátiť stavu veci a zákonu zodpovedajúce uznesenie súdu prvého stupňa napadnuté sťažnosťou odsúdeného.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom uznesení, nemôže sama osebe viesť nadriadený súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu vo vykonávanom konaní neznamena, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktorá odmieta rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým bol nariadený výkon trestu odňatia slobody, pôvodne odložený na skúšobnú dobu.

Podľa výsledkov prieskumu napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo, nadriadeným súdom neboli zistené také pochybenia pri aplikácii práva hmotného a procesného súdom prvého stupňa, ktoré by odôvodňovali zrušenie alebo zmenu napadnutého uznesenia, a preto podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. krajský súd sťažnosť odsúdeného M. G. zamietol, pretože nie je dôvodná.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.